

ELIZA MAZILU

RĂZBUNAREA
ÎNGERULUI CĂZUT

STELE ÎNTUNECATE

PARTEA 2

*Pentru cei ce găsesc adăpost
între paginile unei cărți*

E lesne să cobori în Iad:
Zi și noapte stau larg deschise porțile întunecatului Satan.
Dar să urci înapoi, să te întorci la lumina zilei de deasupra,
În asta e greutatea, primejdia.

VIRGIL, ENEIDA

PROLOG

Noaptea era de obicei alinarea mea, singurul moment din zi în care puteam fi doar eu cu gândurile mele. Obişnuiam să mă pierd printre cărți, să mă plimb fără o anume destinație în minte, să o petrec cu diferite ființe ce acum păreau complet irelevante. Înainte era satisfăcător să-mi dau frâu liber poftelor carnale, iar acum abia mă mai puteam privi în oglindă. Noaptea era o adevărată tortură pentru mine — eram obligat să mă gândesc la felul în care am alungat-o de lângă mine, la tot răul pe care i l-am provocat, unde a adus-o mândria mea. Era singura persoană capabilă să mă facă să simt *vină*.

— Mai doriți un pahar?

Demonul ce arăta mult prea posomorât să mă servească turnă încă un rând de băutură după ce am aprobat din cap. Asta făceam de zile întregi — îmi înecam amarul în alcool, sperând să uit de realitate. Crimele comise de mine de la plecarea ei erau nenumărate, dorindu-mi să-mi vărs furia pe oricine îmi ieșea în cale, încercând să umplu golul din pieptul meu. Îmi doream să-i văd suferind, chiar dacă suferința lor era o nimica toată pe lângă ce se întâmpla în interiorul meu. Mă detestam complet.

Oare trebuia să se întâmple una ca asta? De-a lungul anilor am întâlnit nenumărate persoane și nimeni nu a avut un asemenea impact asupra mea. Nimeni nu m-a făcut să vreau să-i ajut, să le ofer sprijin, să îi protejez cu atâta ferocitate. Nimeni nu era vrednic de asta. Însă ea era.

— Lucifer, văd că tot închis în camera ta ești. Nu ai de gând să faci nimic?

Paharul azvârlit de perete îl potoli pe Samael din a pune întrebări. Se așează pe scaunul de lângă mine și mă bătut ușor pe spate, ca pe un câine fără adăpost.

— Trebuia să te aștepti la una ca asta, amice. Nu puteai s-o ții închisă aici pentru tot restul vieții.

Poate că face parte din Iad, dar nu complet. Mereu va tânji să cunoască mai mult.

Totul era simplu pentru mine: naștere și moarte, fericire și durere, clipă și eternitate, putere și slăbiciune; toate aceste antagonisme făceau diferența dintre mine și omenire. Asta mă făcea pe mine puternic și pe ei slabi. Jocelyn, în schimb, se încadra exact la mijloc — era un paradox, un fenomen imprezvizibil pe care nu îl puteam desluși întru totul. Din momentul în care am văzut-o pentru prima oară am știut că viitorul îi era deja pregătit și totuși asta nu a oprit-o din a întoarce roata. A făcut ca totul să iasă în favoarea ei și acum plătește din cauza mea.

— Tata avea dreptate, am spus în timp ce am mai dat un pahar de băutură pe gât. Îmi merit soarta.

— Serios? chicoti Samael, ochii sclipindu-i. Nu mă așteptam ca tu să-ți accepți soarta, mai ales când ți-a fost aleasă de altcineva. Mă așteptam să faci ceva ca să o recuperezi, să o faci să te ierte.

— *Să mă ierte?! am răbufnit, aruncând paharul spre demonul ce se piti într-un colț. Pentru ce i-am făcut în acea zi și pentru Gabriel nu mă va ierta niciodată.*

Samael își plecă capul, amintindu-și de tot ce se întâmplase în acea zi. Prețul pe care a trebuit să-l plătesc.

Cum spuneam, noaptea obișnuia să fie scăparea mea de la realitate. Acum demonii ei deveniseră ai mei și erau atât de chinători și agonizanți încât nu știam cât voi mai rezista. Lucrurile pe care le șopteau, râsetele lor pline de ură, iluziile pe care le creau... strategia perfectă de a mă doborî.

Nu, nu aveam să renunț la ea.

Poate că nu meritam să fiu iertat de ea, dar să o las pe mâinile lor nu era o opțiune. Nu când mai avea atât de mult de învățat despre trecutul ei.

JOCELYN

— Nu ești suficient de puternică.

M-am ridicat în coate, încercând să ignor durerea agonizantă ce mă făcea să clocotesc cu furie. Mi-am luat ochii de la brațele și picioarele zdrelite, pline de zgârieturi dureroase și vânăți și m-am ridicat în picioare, aruncându-i o privire urâcioasă lui Kalen. În timp ce eu abia mai aveam putere să stau pe propriile-mi picioare, el nici măcar nu obosise.

— Spuse cel care face asta de sute de ani, am bombănit pe sub mustăți.

— Asta nu e o scuză pentru tine, Ailith.

Împinse cu piciorul sabia de lemn în direcția mea, încrucișându-și brațele la piept.

— *Jocelyn*, Kalen. *Jocelyn*, nu *Ailith*.

Pufni plictisit, dându-și părul argintiu după urechi. După tot acest timp nu am reușit să mă obișnuiesc cu acele urechi ascuțite, ochii fără emoție și părul atât de diferit. Era un dar pentru poporul lor, dar și un blestem — frumusețe și tinerețe eternă dar malițioși și imprezvizibili. Mi-a luat ceva timp până să le înțeleg straniile obiceiuri, iar ei să se obișnuiască cu cineva ca mine.

— În ochii noștri mereu vei fi Ailith. Acum ridică sabia și stai în gardă. Să vedem dacă ai învățat ceva în tot acest timp.

O altă provocare. În timp ce ridicam sabia l-am urmărit cu coada ochiului, încercând să-i anticipez mișcările. Cu cineva precum Kalen era destul de dificil — era un luptător, cel mai bun din Faylinn, luând parte la majoritatea luptelor purtate de ei. De asemenea, era înspăimântător de frumos. O frumusețe rece, precum o iluzie — trăsăturile bine-definite dar feroce, ochii purpurii fără pic de emoție, statura înaltă și gata să înfrunte pe oricine îi ieșea în cale. Poate că avea darul frumuseții, arătând de doar douăzeci de ani, dar caracterul său era de multe ori odios. Niciodată nu reușeai să-l duci de nas, prinzându-se mereu de încercările mele de a scăpa de el.

Sări la atac când mă așteptam mai puțin, lovindu-mă cu sabia peste umăr. Am scrâșnit din dinți și am încercat să-i țin piept, suficient cât să nu mă dezechilibrez și să cad la pământ. Deja deveneam mai pricepută — la început mă doboră fără să clipească, iar acum reușeam să-i țin cât de cât piept. Nu eram suficient de bună încât să-l atac înapoi, ci doar să mă feresc.

— Mereu urmărește-ți oponentul și nu-l scăpa din vedere, explică înainte de a-mi pune piedică, picând cu fața în iarbă.

— Trișorule!

— Nimeni nu-ți garantează că inamicul o să lupte cinstit. Eu n-aș face-o.

M-am ridicat de pe jos, scuturându-mi hainele pline de frunze și pământ.

— Continuăm mâine.

— Nu cred...

Poate că nu prea mă pricepeam în arta războiului, dar privirea mea putea să-l facă să renunțe. Știa că nu cedez ușor.

— Vreau să mă odihnesc puțin. Singură.

Dădu ușor din cap, strângând echipamentul. În timp ce ducea lucrurile înapoi mi-am făcut drum până-n vârful unui deal, privind cu admirație întregul tărâm ce se afla la picioarele mele — micile case chirpite și corturi colorate de-a lungul văii, populat de majoritatea zânelor de rang înalt. Pădurea însă era locuită de restul creaturilor magice, precum gnomii, piticii, naiade, zâne ursitoare și malefice și multe altele. Totul era viu și frumos aici; un univers paralel, care să te distragă de la lumea reală. Încă nu reușisem să mă obișnuiesc cu soarele mângâindu-mi pielea sau cu pofta aprigă de mâncare. Era ca și cum renăscusem.

Trecuseră aproximativ două luni de când am fost adusă aici, chiar dacă timpul nu era exact în Faylinn, regatul zânelor.

Două luni de când părăsisem Infernul.

Știam că am fost norocoasă să scap cu viață și că ar trebui să fiu recunoscătoare. Era oare posibil să fiu fericită că încă mai aveam privilegiul de a trăi, în timp ce Gabe se sacrificase pentru mine? Era ceva omenesc să sărbătoresc asta?

Dacă aș mai avea șansa de a-l mai vedea încă o dată probabil l-aș plesni și l-aș întreba ce a fost în capul lui, de ce ar face o prostie atât de mare, de ce și-ar arunca viața la gunoi pentru mine?

De ce eu?

Ce făcea totul să doară și mai tare era trădarea lui Luc. Eram departe de casă, într-un loc străin, fără vreun prieten.

Măcar aveam o casă?

Totuși în Iad era mereu cineva cu care puteam să vorbesc. Aici mă simțeam mai singură ca niciodată, forțată să mă antrenez pentru ceva în care nu voiam să mă implic și urmărită tot timpul. Zânele îmi ofereau mereu libertatea pe care mi-o doream, însă înaripații voiau să mă țină sub observație și departe de pericole.

Jurasem că n-am să mai vărs nicio lacrimă pentru ce s-a întâmplat în acea zi și că n-am să mai vreau să mor de fiecare dată când mă gândeam la Gabe. N-am putut vorbi săptămâni întregi, până ce am fost convinsă de Jeff să mă trezesc la realitate și să conștientizez că lupta mea nu se terminase. Avea să fie una lungă și dureroasă.

Fusese un adevărat calvar să părăsesc Iadul, să las leșul lui Gabe în urma mea și să simt conexiunea întărindu-se cu cât mă îndepărtam mai mult de Luc.

Lucifer, steaua dimineții. Păcat că nu aducea decât întuneric, nu lumină.

Naivitatea nu scuza toate lucrurile greșite pe care am reușit să le isprăvesc într-un timp record. Acum că puteam să privesc totul din ansamblu, am realizat că singurul motiv pentru care am putut să mă apropiu de el era pentru că mă simțeam singură și nu aveam pe absolut nimeni. Singurătatea scosese tot ce era mai rău din mine, făcându-mă să iau o alegere nu tocmai înțeleaptă și pentru care am plătit scump.

Greșeala cea mai mare a fost să ignor motivele care ar fi trebuit să mă convingă să-l urăsc și să nu îndrăgesc o iluzie. Singura lui dorință era să mă folosească și apoi să se descotorosească de mine, lucru ce a reușit să-l și facă.

Ironic, cum la început mi-am jurat că nu voi lua parte la jocurile lui stupide iar acum el era câștigătorul. Nici nu voiam să știu cât de satisfăcut se simțea.

Bineînțeles, era un joc pe care-l juca de mii de ani, iar eu de nici optsprezece ani. Era de așteptat că o să mă învingă.

— Ailith, stai aici de ceva vreme. Te frământă ceva?

M-am întors spre Kalen cu un oftat exasperat, admirându-i încă o dată figura aproape ireal de fermecătoare. Era dur, meschin

și, pe lângă faptul că era un luptător desăvârșit, știa cum să se joace și cu vorbele.

— Sunt într-un loc plin de persoane ce așteaptă mult prea mult de la mine. Singurii mei prieteni detestă să stea prea mult timp aici, așa că sunt pe cont propriu. Sunt presată să iau parte la o bătălie — de fapt, *să o conduc* — împotriva unui nemernic ce a reușit să mă păcălească. Oh, și să nu uităm... Gabe este mort.

Rareori aveam ocazia să-l văd zâmbind, dar de data asta fremăta fără motiv.

— Țsta este destinul luptătorilor. Să sufere și să treacă peste. Mereu a fost.

— De câte ori să-ți zic că nu sunt o luptătoare?

— Doar pentru că nu știi să mânuiești o sabie cum trebuie nu înseamnă că nu poți să-ți duci propriile bătălii. Ai supraviețuit în Infern, și nu prin a accepta și a da din cap — ai luptat să-ți fie bine. Ai luptat pentru drepturile tale, ceea ce este un lucru admirabil. Știi de ce te-am numit Ailith?

— Nu, dar încep să-l consider al doilea meu nume. Puțin enervant.

— Înseamnă *luptătoare* în limba noastră. Am acceptat să te ajutăm pentru că ce ai făcut tu este legendar și nu trebuie trecut cu vederea. Nu *poate* fi trecut cu vederea.

Poate că avea dreptate. Poate că eram o luptătoare, poate că reușeam să fac ce-mi propuneam și poate că-mi păsa de ceilalți mai mult decât de mine.

Dacă eram, atunci de ce nu simțeam asta? De ce continuam să mă gândesc la sacrificiul lui Gabe și la faptele lui Luc?

— Acum haide înapoi. Avem o surpriză pentru tine.

Privirea mea suspicioasă îl făcu să zâmbească din nou, oferindu-mi o mână ca să mă ridic.

— Ar trebui, de asemenea, să faci o baie. Nu cred că vrei să ne întâmpini musafirul acoperită în sânge și pământ.

— Oh, mai taci din gură. Hai să mergem.